

www.tjjindrichov.cz

TJ OLPA JINDŘICHOV

oddíl kopané

70. výročí založení

1947

1977

2017

OBEC

Jindřichov

AVOX

Elektronikářské a revize I Jaromír Šišma

Jesenická 503
788 33 HANUŠOVICE

Tel.: +420 777 581 229

Email: jaromirsisma@seznam.cz

Vratme se o 70 let dozadu a jak to tehdy v dnešním Jindřichově vypadalo. Tehdy obec Jindřichov ještě neexistovala. Jméno Jindřichov nosila jen jindřichovská papírna a železniční stanice. Až v roce 1953 byla utvořena samostatná obec Jindřichov sloučením obcí a osad Pusté Žibřidovice, Pekařov, Sklenná, Pleče a části Hanušovic – Potučníku, Věkanic a Nových Losin. V roce 1968 přibýly ještě Habartice a v roce 1976 zbývající části Nových Losin s osadami Labe a Františkov. Nově založená TJ Sokol Jindřichov neměla žádné sídlo. Po roce 1945 do těchto obcí a osad přicházely rodiny z vnitrozemí za prací a bydlením a nacházely své uplatnění především v celulózce a papírně, v zemědělství jako samostatně hospodařící zemědělci nebo řemeslníci – kováři, zámečníci, holiči, obchodníci, dále učitelé a státní zaměstnanci. Celulózka a papírna zaměstnávala odborníky z Vratimova a papíráře ze Slavošovic a ti pak zaučovali další. Po částečné konsolidaci poměrů a sžitím se s novým prostředím si lidé začali uvědomovat potřebu naplnit svůj volný čas něčím užitečným, něčím na co byli zvyklí ze svého dřívějšího působiště. Scházely jim spolky a zájmová sdružení. Na to vše musel nazrát čas a ten nastal v roce 1947, kdy tehdejší přednosta železniční stanice pan Vašek byl iniciátorem a prvním předsedou TJ Sokol v Jindřichově. Ta v té době propagovala především základní tělesnou výchovu, neboť na činnost většího počtu sportovních oddílů zatím nebyly vhodné prostory. Podobně jako divadelní ochotníci se i sportovci scházeli ke cvičení v bývalém sále papírny nad papírenským strojem č. 11, který měl betonovou podlahu, ale byl vybaven žiněnkami, bradly a hrazdou. Tam se cvičilo až do šedesátých let, kdy po úpravách Besedního domu mohli členové jednoty využívat jeho velkého sálu. Teprve v roce 1980 se sportovci dočkali nové prostorné tělocvičny ve víceúčelové budově jindřichovského kulturního domu, vybudované v akci Z. Na akci Z se muselo odpracovat 30% nákladů brigádnicky bezplatně a sportovci rozebírali kamenné hranice, kde předkové odkládali kameny z polí a tyto kameny posloužily do základu budované kulturního domu.

V téže době, tj. v r. 1947, si v Habarticích zájemci o kopanou vybudovali na louce za školou fotbalové hřiště. Základ kádru tvořili Alois Pícek, Jindřich Lysák, Šárník, Gerža, dále z řad zaměstnanců papírny Jan Dvořák, Karel Muchar a Zdeněk Muroň.

Na zápasy do okolních vesnic jezdili na žebříňáku táženém párem koní. Snahou hráčů z Nových Losin a z okolí továrny bylo vybudovat hřiště blíže jejich bydliště,

protože Habartice byly trochu z ruky. Našel se prostor v Plečích, ale byla tam bažina. Pro hřiště byl proto vytypován prostor mezi dráhou a potokem tak, jak jej známe. Tehdy se jednalo o louku, kterou bylo nutno vyrovnat. Uprostřed louky však byl balvan, kterým nebylo možno pohnout lidskou silou ani traktorem. Podařilo se to lokomotivě a pak se mohlo začít se smykováním. Hřiště bylo až do roku 1989 škvárové. Největší zásluha na vybudování tohoto hřiště patří Mánkovi Klimešovi, který neúnavně trávil všechen svůj volný čas na hřišti. Moc málo z nás jej mělo možnost poznat, protože po roce 1948 ilegálně místo jednoho balíku papíru v kamionu přejel hranice a nějakou dobu pobýval v Holandsku, pak do roku 1970 v Austrálii, aby se nakonec přece vrátil, ale po několika týdnech zemřel v šumperské nemocnici. Po dokončení výstavby přešli pak všichni hráči do Sokola v Jindřichově a od tohoto data byl založen oddíl kopané. A protože ke každému hřišti patří šatny, díky stavebnímu techniku z papírny panu Salabovi a učňům byly postaveny šatny, kde jednotlivé kabiny byla od sebe odděleny prkennými stěnami. Umývárny nebo sprchy nebyly, hráči se umývali v potoce. Modernizace kabin – vyždění přiček a vybudování koupelny s elektrickými bojly bylo provedeno až v polovině sedmdesátých let. Zednické práce provedl Alois Žerniček. Další objekty jako je taneční parket, stánky a udirna byly vybudovány až po roce 1970, kdy si to rozšíření činnosti jednoty situace vyžadovala a to pro zdárný průběh turnajů v kopané a následných společenskobábavných akcí jako byly karnevaly a estrády, z jejichž výtěžků byla částečně financována činnost jednoty. V březnu 1948 byla tělovýchova sjednocena a název Sokol byl jednotě ponechán. V roce 1952 byly jednoty Sokol přejmenovány na DSO a to podle pracovních úseků. Všechny jednoty, které byly u závodu lesů a papírenského průmyslu, se přejmenovaly na Tatran a za takovou jednotu mohl sportovat jen zaměstnanec dotyčného závodu. Paradoxem pak bylo, že závod potřeboval třeba zámečníka a tak na tabuli bylo vyvěšeno, že se přijme zámečník – právě křídlo. Přestupy nebyly možné, pouze změna zaměstnání. Od toho roku 1952 byla TJ Tatran součástí závodu a to mělo klady vliv na ekonomickou situaci v jednotě. Tělovýchově byla poskytována jak finanční, tak materiální pomoc, záleželo na funkcionářích jednot, jak toho dokázali využít a hledat možnosti, jak si prostředky legální cestou opatřit. Jedno dlouhé období bylo možno se spolupodílet na sběru kovového odpadu v závodech i v obci. Pro naši jednotu to byl dosti vysoký výnos, ale bylo nutno se o sběr starat. Ovšem tato naše činnost se nelíbila jednomu ekonomovi z Olšan, který měl na starosti rozdělovat výnosy ze sběru jednotlivých organizací, které se na sběru podílely. Abychom mohli svůj podíl obdržet, museli jsme změnit název jednoty na TJ OLPA Jindřichov. Čím větší továrna, tím větší možnosti sportovci mohli využívat. Ovšem byla povinnost placení členských příspěvků pro každého člena. Ale vratme se zpět do padesátých let. Průmyslová škola papírenská v Hostinném pořádala každoročně Radostné dny papíráků. Kromě kulturních programů byly pořádány soutěže v lehké atletice, odbíjené a kopané. Byli jsme na ně zvaní a naši sportovci soutěžili ve všech disciplínách. Výborně si vedl Mirek Směšný v běhu na 100 m a hlavně fotbalisté. U nás doma jsme soutěžili v okresních přeborech

se střídavými úspěchy. V roce 1966 jsme uskutečnili první ročník turnaje v kopané o pohár podnikového ředitele a na něj pozvali družstva ze závodů vyrábějící papír a celulózu. Celkem jsme uspořádali do roku 1989 23 ročníků a účastnili se jich zástupci z Brna, Lanškrouna, Hostinného, Vratimova, Žimrovic. Pro neregistrované hráče kopané se do téže doby uskutečnilo 17 ročníků turnaje o pohár ROH opět pro zaměstnance papírenského sektoru. Rozvojem kopané se přidaly další turnaje a to dorostenců o pohár předsedy MNV a naposledy žáků o pohár ředitele závodu. Dorostenci měli 8 a žáci 12 turnajů. Od roku 1990 jsou pořádány turnaje, ale jen za účasti blízkých oddílů. Z počátku byly turnaje dospělých rozvrženy do dvou dnů, ale kvůli starostem o ubytování jsme přešli na jednodenní turnaj čtyř družstev. Po turnajích byly letní karnevaly, na nichž někdy hrály dvě kapely – dechovka pro starší a moderna pro mladé. Účast někdy kolem 500 osob podle počasí nebyla výjimkou. Čistý zisk tak kolem 20 000 Kčs. Dávnou touhou všech fotbalistů bylo, aby si v Jindřichově mohli zahrát na travnatém hřišti, tak jako jsme hráli na turnajích ve Vratimově. Proti uskutečnění tohoto snu a přání byly náklady na zatravnění, které se pohybovaly kolem 200 000 Kčs. V nějakých novinách jsme objevili, že zahradnictví v Chrudimi zatravnjuje hřiště za 60 000 Kčs. Požádali jsme OV ČSTV o poskytnutí dotace, která nám byla přislíbena, hrací plocha byla podle přání dodavatele připravena a během jednoho dne bylo hřiště oseto trávou a podzimní a jarní kolo okresních soutěží jsme odehráli na hřišti v Bohdíkově a na podzim 1990 už na trávě doma. V následujícím roce jsme obdrželi dotaci na nákup sekačky. Hrací plocha, o kterou se pečlivě staral Ladislav Olbort ml., Jaroslav Škrabal a nyní Jan Štajer, je ve velmi dobrém stavu, přesto, že se na ní musí odehrát všechna mistrovská utkání všech tří družstev bez ohledu na počasí – jiné hřiště nemáme.

V kopané byla i hubená léta a to v roce 1968, kdy pro malý zájem dvě léta dospělí v soutěžích nestartovali. Mezi tím v roce 1969 byli do soutěže přihlášení poprvé žáci a z nich si vychováváme přes dorostence hráče do družstva dospělých. Své uplatnění našli v jednotě i hráči, kteří se rozloučili s aktivní činností v 1. družstvu. Účastnili se odborářských soutěží a každoročně zajížděli 2x na turnaje do

Hostinného a pořádali jsme pro ně turnaje u nás, na které jsme zvali odborářská družstva ze závodů Olšanských papíren. V roce 1984 byla navázána družba mezi fotbalisty Jugendklubu Quedlinburg v NSR a našimi odboráři a došlo z naší strany ke dvěma návštěvám a sportovním utkáním v tomto bývalém královském městě. Při příležitosti oslav 20. výročí trvání naší jednoty jsme v předzápase turnaje přivítali na našem hřišti bývalé hráče kopané slavné Slavie Praha. No a bývalé hráče neméně slavné Sparty jsme přivítali u nás v roce 1987, kdy jsme slavili 40. výročí a 125. výročí vzniku místní papírny. Jen letos pro nízkou finanční možnost se musíte spokojit s návštěvou hráčů z Uničova, protože slavnější než Slavia nebo Sparta je jen Barcelona a tu bychom nezaplátali. Nejen hrací plocha, ale i okolí doznávalo postupně lepší vzhled a rozvíjející se aktivity členů si vynucovaly odpovídající zařízení. Kromě již zmíněných šaten a soc. zařízení byly 2x vysázeny topoly kolem hřiště, naposledy v roce 1978, postaveny stánky na prodej občerstvení při karnevalech a uložení lavic a stolů, instalováno osvětlení kolem cesty a kolem hřiště a do stánků. Postupně byla hrací plocha oplocena a umístěny sítě za oběma brankami a přístřešky pro trenéry a střídající hráče. Takže náš fotbalový svatostánek musíme nadále udržovat a zvelebovat pro další generace.

(Drahomír Muroň, 1997 – upraveno 2017)

Povodeň, která vzápětí postihla nejen naši obec, změnila areál jindřichovského hřiště k nepoznání. Rozvodněná Branná si našla nové koryto středem hřiště a na hrací plochu naplavila značné množství různého materiálu. Stánky tuto osudovou ránu nepřežily, budova šaten ale odolala. Bylo třeba vybudovat hřiště nové. Díky obrovské snaze funkcionářů a tehdejší starostce obce paní Armošce Krellerové se již na podzim začalo budovat hřiště nové. Dočasný azyl nalezali naši fotbalisté ve Velkých Losinách, ale na jaře 1998 již mohli hrát na vlastním trávníku. Budova šaten se zvedla o podlaží, byly vybudovány šatny nové a k budově za přístavěla zastřešená tribuna. Vybudovalo se automatické zavlažování a budova s klubovnou, která bohužel zatím neslouží svému původnímu účelu.

Poslední dvacetiletí je spojeno s největšími úspěchy jindřichovského fotbalu. Hlavními strůjci těchto úspěchů a pamětníky celého dvacetiletého období jsou stále ještě aktivní fotbalisté František Vlček, Tomáš Žimolka, Tomáš Svora a Jiří Tezner. Společně s ostatními spoluhráči vybojovali v roce 2000 postup do krajských soutěží, ve kterých působí náš A-tým doposud.

Seďm sezón působilo naše mužstvo ve druhé nejvyšší krajské soutěži I.A třídě. Nejlepšího umístění dosáhlo hned v první sezóně v této soutěži (2003-04), kdy obsadilo konečné 4. místo.

Plných deset sezón strávilo naše mužstvo v soutěži o stupínek nižší, I.B třídě. Naše působení v této soutěži bylo někdy úspěšné, někdy jsme se potáceli na hranici sestupu. Ale úspěchů bylo více. Čtyřikrát (2002, 2007, 2012 a 2016) jsme tuto soutěž dokázali vyhrát. V minulé sezóně jsme v konečném účtování obsadili 3. místo. A již za týden se rozběhne nový soutěžní ročník a my na našem hřišti přivítáme fotbalisty z nového Malína.

(Pavel Polák, 2017)

ÚVODNÍ ZÁPASY JINDŘICHOVA V SEZÓNĚ 2017-18

Sobota 5.8.

17.00 hod.

TJ OLPA

v

JINDŘICHOV

TJ SOKOL

NOVÝ MALÍN

Sobota 12.8.

17.00 hod.

TJ OLPA

v

JINDŘICHOV

TJ BANÍK

STARÉ MĚSTO

ZVEME VŠECHNY FANOUŠKY TJ OLPA JINDŘICHOV
NA ÚVODNÍ MISTROVSKÁ UTKÁNÍ SEZÓNY 2017-18.

Na činnost naší tělovýchovné jednoty
finančně přispívá Olomoucký kraj.